

[Aksel Larsen.]

munister hævdede, at vanskelighederne ville blive værre og tårne sig op, og alene det, at regeringen er kommet med de nu foreliggende forslag, og at vi fører denne debat, viser, at vi havde ret.

Man kan nemlig godt fremkomme med nogenlunde rigtige forhåndsvurderinger, men det afhænger naturligvis af det udgangspunkt, man har. Jeg forlanger ikke, at kapitalistiske nationaløkonomer skal komme med rigtige forhåndsvurderinger, men jeg kunne dog forlange, at de, når de bagefter ser, at deres forhåndsvurderinger var gale, og at vore, kommunisternes, var rigtige, så erkendte dette. Det vil naturligvis være for meget at forlange, at de også skal tage hensyn til det, men det ville i hvert fald for landet og folket være det klogeste, om de gjorde det.

Finansministeren talte om sit forslag om at lave et hul på 12 points i pristalsreguleringen af lønningerne. I virkeligheden bliver det jo, som min partifælle, det ærede medlem hr. Alfred Jensen, i går har påvist — hvilken påvisning finansministeren ikke vovede at bestride —, langt mere. Finansministeren hævder, at denne stødpude på 12 points ikke ville betyde nogen indtægtsnedgang for arbejderne, fordi den ville forhindre prisstigninger. Han stiller i fortsættelse heraf spørgsmålet: hvilken fordel har lønmodtagerne haft af pristalsreguleringen, og besvarer det sådan: de har ingen fordel haft, fordi priserne er steget tilsvarende. Ja, man burde ikke blive personligt skuffet her i tinget, men uanset at jeg er politisk uenig med den højtærede finansminister, har jeg altid haft en ikke ringe personlig respekt for ham og har i hvert fald regnet med, at han var i stand til at tælle og lægge sammen. Finansministeren har selv i sin fremsættelsestale gjort opmærksom på, at en væsentlig del af prisstigningerne skyldtes prisbevægelser udefra, som vi ikke var herrer over, men som aflejrer sig i prisstigninger herhjemme. Dermed har han dog sagt, at hvilken vægt man end kan tillægge lønforhøjelser, så kan det ikke være lønforhøjelserne herhjemme, der er skyld i hele prisstigningen, ja, end ikke i den væsentlige del af den. Når finansministeren selv har argumenteret sådan i sin fremsættelsestale, slår han jo sig selv på en desværre latterlig måde på munden, når han i dag siger, at det udelukkende er lønforhøjelserne, der bevirker prisstigninger. Det er det ikke, bortset fra at lønforhøjelserne aflejrer sig i meget ringe grad i prisstigningerne. Jeg kunne

henstille til den højtærede finansminister at udvide sine nationaløkonomiske kundskaber ved at læse et lille letfatteligt skrift af Karl Marx: „Løn, pris og profit“; derigennem ville finansministeren få at vide, hvilken indflydelse lønningerne har på priserne.

Løvrigt har finansministeren selv i dag erkendt, at der er sket ganske betydelige avanceforhøjelser i takt med prisstigningerne på de varer, vi importerer udefra. Finansministeren kan dog ikke samtidig påstå, at det udelukkende er lønforhøjelser, der er skyld i prisstigningerne. (*Finansministeren* [Thorvil Kristensen]: Det har jeg ikke påstået!). Finansministeren spurgte: Hvilken fordel har lønmodtagerne haft af pristalsreguleringen? Og han svarede selv: ingen. Dermed har finansministeren fremsat den påstand, at pristalsreguleringen øjeblikkelig omsætter sig i prisstigninger, og at der ikke foregår andre prisstigninger end dem, der er en følge af pristalsreguleringen af lønningerne.

Det, der er humlen, er jo, at regeringens buket af lovforslag ikke er så forfærdelig meget værd, og man får et levende indtryk af, at disse lovforslag er endda meget lidt værd, når f. eks. landbrugsministeren står op og angriber sit eget forslag til en kornordning. Men hovedhjørnestenen i regeringens lovforslag er naturligvis forslaget om at antaste pristalsreguleringen direkte samt forslaget om at antaste den indirekte ved at trække visse udgifter ud af pristalsbudgettet.

Jeg tvivler ikke om, som jeg sagde i går, at her har man i og for sig gjort noget taktisk klogt under hensyn til den kommende valgkamp, uanset om man regner med at få gennemført disse lovforslag eller ej i den skikkelse, hvori de nu foreligger. Man er nemlig nået dertil, at nu kan man i hvert fald slås på vælgermøderne med socialdemokratiets talere, idet regeringen og regeringspartierne kan sige: vi vil direkte antaste pristalsreguleringen af lønningerne, medens socialdemokratiet kan sige: det er vi skarpe modstandere af. Så er der noget at være uenige om.

I virkeligheden er de to parter ikke i synderlig grad uenige. De er nemlig enige om formålet: at man skal antaste pristalsreguleringen, men de er uenige om, hvorvidt det skal ske udelukkende ad indirekte vej, som socialdemokratiet gennem forslaget om omsætningskatten foreslår, eller ad direkte vej, som regeringen her har foreslået. Forholdet er altså, som jeg sagde i går, det, at regeringen har foreslået en